

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Statek Chyše Genetic export, spol. s r.o.**, IČ 18224962, se sídlem Chyše 141, okres Karlovy Vary, zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem se sídlem Polská 4, Karlovy Vary, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **J.J.**, zastoupené JUDr. Karlem Jelínkem, advokátem se sídlem Bělehradská 3A, Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2012, čj. 1358/DS/12-5,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 12. 7. 2012, čj. 1358/DS/12-5, a rozhodnutí Městského úřadu Chyše ze dne 1. 3. 2012, čj. 18/2012, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 12.922,- Kč k rukám jejich zástupce JUDr. Pavla Tomka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osobě zúčastněné na řízení se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Dne 29. 12. 2011 žalobce požádal Městský úřad Chyše o povolení umístění překážky (posuvné brány) na pozemní komunikaci na pozemku p.p.č. 1387 v k.ú. Chyše. Dne 24. 1. 2012 pod čj. 18/2012 Městský úřad Chyše (dále též jen „*správní orgán I. stupně*“) požádal Policii ČR, Dopravní inspektorát v Karlových Varech, o závazné stanovisko k žádosti žalobce. Dne 1. 2. 2012 pod čj. KRPK-8304/ČJ-2012-190306 Policie ČR, Dopravní inspektorát v Karlových Varech, s umístěním uvedené překážky na účelovou komunikaci nesouhlasila. Rozhodnutím ze dne 1. 3. 2012, čj. 18/2012, Městský úřad Chyše žádost žalobce o povolení umístění překážky na pozemní komunikaci na pozemku parc. č. 1387 v k.ú. Chyše zamítl, neboť ve věci bylo vydáno závazné stanovisko Policie ČR, které znemožňuje žádosti vyhovět. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce odvolal. Dne 8. 6. 2012 pod čj. 1358/DS/12-3 Krajský úřad Karlovarského kraje požádal Policii ČR, Odbor služby dopravní policie v Karlových Varech, o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska podle § 149 odst. 4 správního řádu. Dne 21. 6. 2012 pod čj. KRPK-56501/ČJ-2012-1900DP Policie ČR, Odboru služby dopravní policie v Karlových Varech, potvrdila nesouhlasné závazné stanovisko Policie ČR, Dopravního inspektorátu v Karlových Varech, ze dne 1. 2. 2012, čj. KRPK-8304/ČJ-2012-190306. Rozhodnutím ze dne 12. 7. 2012, čj. 1358/DS/12-5, Krajský úřad Karlovarského kraje (dále též jen „*odvolací správní orgán*“) odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Chyše ze dne 1. 3. 2012, čj. 18/2012, potvrdil.

Užívání pozemních komunikací bylo v rozhodném období upraveno zákonem č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném od 19. 10. 2011 (dále též jen „*zákon č. 13/1997 Sb.*“ nebo „*zákon o pozemních komunikacích*“).

Ve smyslu § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích pevnou překážku lze umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem dotčené pozemní komunikace a – nejde-li o dálnici a rychlostní silnici – se souhlasem příslušného orgánu Policie České republiky [*věta první*], povolení lze vydat pouze za předpokladu, že nebude ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu a že žadatel o vydání povolení zajistí na svůj náklad všechna potřebná opatření [*věta druhá*].

V daném případě závazným podkladem rozhodnutí Městského úřadu Chyše ze dne 1. 3. 2012, čj. 18/2012, je závazné stanovisko Policie ČR, Dopravního inspektorátu v Karlových Varech, ze dne 1. 2. 2012, čj. KRPK-8304/ČJ-2012-190306, a závazným podkladem rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 12. 7. 2012, čj. 1358/DS/12-5, je potvrzující vyjádření Policie ČR, Odboru služby dopravní policie v Karlových Varech, ze dne 21. 6. 2012, čj. KRPK-56501/ČJ-2012-1900DP.

Při soudním přezkumu je tudíž třeba primárně se zabývat zákonností závazného stanoviska Policie ČR, Dopravního inspektorátu v Karlových Varech, ze dne 1. 2. 2012, čj. KRPK-8304/ČJ-2012-190306, a potvrzujícího vyjádření Policie ČR, Odboru služby dopravní policie v Karlových Varech, ze dne 21. 6. 2012, čj. KRPK-56501/ČJ-2012-1900DP.

II. Podstatný obsah žaloby

V žalobě žalobce uvádí, že pozemek p.p.č. 1387 v k.ú. Chyše se stal veřejně přístupnou komunikací na základě správního rozhodnutí silničního správního úřadu čj.

3278/10/VPr ze dne 11. 8. 2010, nicméně „překážku“ zhotovil žalobce na základě souhlasu stavebního úřadu čj. 2435/08/VPr ze dne 15. 9. 2008, který předcházel rozhodnutí silničního správního úřadu čj. 3278/10/VPr. V § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích se nehovoří nic o tom, že by povolení umístit překážku na pozemní komunikaci nemohlo být vydáno dodatečně po vyhlášení statusu veřejně přístupné komunikace dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Žalovaný si mylně vykládá citovaný zákon tak, že dopředu musí být k dispozici souhlas příslušného orgánu Policie České republiky s umístěním překážky. Ovšem pomíjí skutečnost, že k vyhlášení statusu veřejně přístupné komunikace dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích došlo teprve po vybudování elektronické brány, jako stavby oprávněné, s tím, že dalším postupem správních orgánů dochází k zasahování do práv nabytých v dobré víře. Musí pak existovat možnost tento stav zhojit dodatečným souhlasem příslušného orgánu Policie České republiky s umístěním překážky.

Žalobce dále poukazuje na to, že ve správním řízení namítal nesprávný procesní postup silničního správního úřadu, který předčasně vyzval Dopravní inspektorát Karlovy Vary k vydání závazného stanoviska ve věci. Žalobce zdůraznil, že to byl právě silniční správní orgán, který měl ve věci ohledně deklarace statusu veřejně přístupné komunikace na předmětném pozemku p.p.č. 1387 v k.ú. Chyše rozhodnout. Silniční správní orgán měl nejprve seznat účastníky na místě samém, zjistit aktuální stav, poté měl o věci teprve informovat příslušný orgán Policie České republiky a sdělit mu své stanovisko. V zákoně se hovoří pouze o souhlasu příslušného orgánu Policie České republiky s umístěním překážky, který pouze posuzuje otázku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. K této otázce se dotčený orgán Policie České republiky nevyjádřil. Jediný, kdo využívá tuto „komunikaci“ vedle žalobce, je osoba zúčastněná na řízení s tím, že její přístup není nijak omezen. Dle názoru žalobce měl silniční správní úřad konat místní šetření na pozemku p.p.č. 1387 v k.ú. Chyše za účasti účastníka řízení a dotčeného orgánu Policie ČR, neboť jen tak by byl zachován soulad těchto postupů. Na místě samém se nebyl podívat žádný z dotčených státních orgánů, příslušný orgán Policie ČR pouze formálně s odkazem na jakousi neurčitou literaturu se vyjádřil k tomu, zda je možné na veřejně přístupné komunikaci umístit překážku. *A priori* tuto možnost odmítl s tím, že přece není možné připustit, že vlastník si oplotí i dosud veřejně přístupnou účelovou komunikaci, aniž by měl povolení silničního správního orgánu. To je naprosto scestná argumentace dotčeného orgánu Policie ČR, který zřejmě pomíjí skutečnost, že k vybudování oplocení a brány došlo ještě před deklarací statusu veřejně přístupné komunikace, k tomu tedy žádné povolení silničního správního orgánu mít žalobce nemusel. Až později se ve správním řízení snaží tento nedostatek napravit, ochrana práv nabytých v dobré víře je na prvním místě. Argumentace ve smyslu, že se jedná o neveřejně přístupnou komunikaci, je pouze deklarací faktického stavu s tím, že je nutné zmínit, že veřejně přístupnou komunikaci deklaroval silniční správní úřad, který neměl kompetenci takové rozhodnutí vydat. Navíc v zákoně o pozemních komunikacích není stanoveno, že by takový status mělo deklarovat rozhodnutí. Takový status může deklarovat stanovisko, které se může měnit. Není možné akceptovat závěr, že jednou je veřejně přístupná komunikace deklarována a je to stav nezměnitelný. Jak sám uvádí žalovaný, správní orgán nemůže dělat to, co mu zákon neukládá! Jak je tedy možné, že nějaký status veřejné komunikace byl deklarován správním rozhodnutím, když zákon takovou pravomoc správním orgánům nedává! V tomto ohledu je tedy rozhodnutí o deklaraci veřejně přístupné komunikace nicotné, neboť zákonodárce nevtělil správním orgánům rozhodovat ve správním řízení o takové otázce.

Na základě výše uvedeného je žalobce přesvědčen, že jednání správního orgánu se vymyká zákonným mezím a svědčí o jeho libovůli při projednávání této věci. Dle názoru žalobce jsou správní orgány povinny postupovat v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů, zejména pak s ochranou oprávněných zájmů osob ve spojení se zásadou přiměřenosti zásahů do těchto práv, jejichž konkrétním projevem je mimo jiné právě povinnost správních orgánů poměřovat újmy účastníků, které by jim vznikly ve vztahu k již existujícím rozhodnutím a jiným správním aktům. Dle názoru žalobce nelze přisvědčit ani závěru nadřízeného správního orgánu k vydání stanoviska k umístění překážky, který zjistil místním šetřením, že mezi místem omezení vjezdu a nemovitostí paní J. je větší vzdálenost. Toto o ničem nevypovídá, nemovitost paní J. se opravdu nachází trochu dále od vjezdu do statku Chyše, ovšem o nějakém bezpečném dopravním spojení po komunikaci až k budově ve vlastnictví paní J. nemůže být řeči, neboť na cestě se ještě nachází mostek v havarijním stavu ve vlastnictví ČR a správě Pozemkového fondu ČR, který bude zbořen (je určen k demolici), je prakticky vyloučeno, aby paní J. jezdila po této cestě až ke svému domu, když tato cesta není bezpečná. Bezpečnost a plynulost je přitom na prvním místě, je navržena demolice mostku s tím, že ten nevyhovuje statickým normám. Je tedy absurdní, aby se paní J. domáhala zboření závory, jejíž přístupnost přes komunikaci je umožněna, když jezdí dále přes mostek ve vlastnictví státu, který se může zřítit. Tímto se dotčený orgán Policie ČR nezabývá. Dotčený nadřízený orgán k vydání stanoviska k umístění překážky dále deklaruje, že v uvedené dokumentaci (neuvádí ovšem v jaké, co je v ní obsaženo, žalobce sám nic nepředkládal!) nebyl dořešen přístup a obsluha nemovitosti paní J., stejně jako i přístup dalších služeb potřebných k bydlení (zdravotní služba, hasiči, pošta, návštěvy). Přístup (příchod a příjezd) osoby zúčastněné na řízení přitom není ztížen, nelze ani dovodit, že by paní J. měla ztíženou pozici při výkonu svých vlastnických práv ve vztahu k příjezdu lékaře, dovozu stavebního materiálu, návštěvám apod.

Na podporu své argumentace se žalobce opakovaně dovolává usnesení Okresního soudu v Karlových Varech, čj. 25 E 534/2011-59, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Plzni, čj. 11Co 396/2012-84.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Krajský úřad Karlovarského kraje se k žalobě písemně vyjádřil tak, že ke vzniku účelové komunikace není nutné vydání jakéhokoliv rozhodnutí. Účelová komunikace nevzniká na základě rozhodnutí správního orgánu, nýbrž fakticky na základě naplnění znaků uvedených v zákoně o pozemních komunikacích a znaků dovozených judikatorně. Silniční správní úřad deklaroval pravomocným rozhodnutím existenci veřejně přístupné komunikace na pozemku p. č. 1387 v k.ú. Chyše od 60. let minulého století.

Souhlas příslušného orgánu Policie ČR podle § 29 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb. je závazným stanoviskem, což je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Závazné stanovisko, v tomto případě souhlas příslušného orgánu Policie ČR, musí správní orgán mít vždy před vydáním rozhodnutí, neboť toto rozhodnutí je závazným stanoviskem podmíněné. Žádost správního orgánu o závazné

stanovisko dotčeného orgánu je ze dne 24. 1. 2012 a byla tedy podána po dni zahájení řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí. To nelze považovat, tak jak tvrdí žalobce, za předčasnou výzvu k vydání závazného stanoviska ve věci. Požádat dotčený orgán o závazné stanovisko je povinnost správního orgánu vyplývající z § 29 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb. Účastníkům řízení i správnímu orgánu I. stupně je aktuální stav na místě samém dostatečně znám z důvodu, že jejich sídlo nebo bydliště je také ve městě Chyše. Žalovanému je aktuální stav na místě samém dostatečně znám z fotodokumentace ze spisů a ortofotomapy z internetových stránek mapy.cz.

Příslušný orgán Policie ČR ve svém stanovisku odkazoval na komentář k ust. § 7 odst. 1 a 2 zákona č. 13/1997 Sb. - Zákon o pozemních komunikacích s komentářem a prováděcími předpisy. Tento komentář vychází z nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 268/06 ze dne 9. 1. 2008: „Souhlas vlastníka pozemku přechází i na jeho nástupce. Tento závěr však nelze vztahovat na případy, kdy předchozím vlastníkem byla veřejnoprávní korporace (restituce). Vedle nezbytného souhlasu vlastníka je podmínkou veřejného užívání soukromého pozemku též existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby. Primárním smyslem účelových komunikací je zajistit přístup vlastníkům k jejich nemovitostem tam, kde neexistuje jiná alternativa přístupu a kde tento přístup není upraven soukromoprávním institutem (např. věcným břemenem). Pouze v takto úzkém rozsahu potřeb vlastníků nemovitostí, kteří nemají jiný alternativní přístup ke svým nemovitostem, je totiž možné spatřovat prosazení veřejného zájmu.“. To, že si příslušný stavební úřad nevyžádal souhlas se stavbou oplocení a posuvné brány od příslušného silničního správního úřadu shledává žalovaný jako pochybení příslušného stavebního úřadu. Veřejně přístupnou účelovou komunikaci deklaroval místně nepřislušný, avšak věcně příslušný silniční správní úřad. Takového rozhodnutí nelze považovat za nicotné, když dle § 77 odst. 1 správního řádu nicotné je rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Veřejně přístupná účelová komunikace není deklarována dle zákona o pozemních komunikacích, ale dle v řízení dle § 142 správního řádu o určení právního vztahu.

Žalovanému ani správnímu orgánu I. stupně nepřisluší hodnotit obsah závazného stanoviska dotčeného orgánu. V případě vydání negativního závazného stanoviska příslušným dotčeným orgánem, v tomto případě příslušným orgánem Policie ČR, nemá správní orgán žádný prostor pro úpravu obsahu závazného stanoviska. Je splněna podmínka předpokládaná v § 149 odst. 3 správního řádu, že v průběhu řízení o žádosti bylo vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět. Správní orgán v takovém případě již neprovádí další dokazování a žádost zamítne, což správní orgán svým rozhodnutím čj. 18/2012 ze dne 1. 3. 2012 učinil.

Výkon vlastnického práva nikdy nesmí být takový, aby nepřiměřeně zasahoval do výkonu práv jiných osob. Umožnění přístupu paní J., kdy je posuvná brána zamčena, pouze malou brankou, znamená nepřiměřené omezení oprávnění paní J. a ve skutečnosti se jedná o uzavření komunikace na p.p.č. 1387 v k.ú. Chyše, neboť je paní J. znemožněn průjezd a stejně tak i vozidlům složek integrovaného záchranného systému, svozu komunálního odpadu, pošty, návštěv, vlastníkům sousedních pozemků a podobně.

IV. Replika

Sub II. repliky žalobce uvedl, že své zamítavé stanovisko odůvodnil orgán Policie ČR pouze a jediné obecnou citací z komentáře k zákonu o pozemních komunikacích. Z odůvodnění závazného stanoviska je zřejmé, že orgán Policie ČR nevzal v úvahu možnost, kterou dává vlastníkovu účelové komunikace zákon o pozemních komunikacích v § 7 odst. 1 věty druhé. Důvodem žádosti žalobce o vydání dodatečného souhlasu k umístění posuvné brány byla ochrana jeho majetku v hodnotě několika milionů, umístěného v areálu v jeho vlastnictví, přes kterou vede pozemní komunikace. Žalobce současně doložil, že paní J. je kromě něj jedinou osobou, které zajišťuje pozemní komunikace nezbytnou komunikační spojnici k nemovitosti v jejím vlastnictví, a že k předmětné posuvné bráně na této komunikaci jí dal k dispozici ovládací prvky, které jí zajišťují přístup k její nemovitosti v kteroukoliv denní a noční dobu. Je nutné podotknout, že přijetí těchto ovládacích prvků paní J. nadále odmítá. Tuto skutečnost všechny správní orgány rozhodující o umístění překážky doposud zcela ignorují. Orgánu Policie ČR vydávajícímu závazné stanovisko žalobce vytýká zejména to, že jeho „rozhodnutí“ je vzhledem k obecnému odůvodnění nepřezkoumatelné a že při rozhodování překročil meze správního uvážení.

Sub III. repliky [Správní uvážení orgánu Policie ČR] se žalobce nemůže ztotožnit s vyjádřením odvolacího správního orgánu, který uvádí a ospravedlňuje svůj postup tím, že „je věcí volné správní úvahy příslušného orgánu Policie ČR, zda bude jeho stanovisko pozitivní nebo negativní.“. Žalobce je toho názoru, že orgán Policie ČR nemá absolutní diskreci při rozhodování o vydání závazného stanoviska. Absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, zákazu diskriminace a v daném případě zejména v dodržování principu proporcionality správními orgány. V obecné rovině je současně možné konstatovat, že z judikatury lze „vyčíst“ zásadu spočívající v povinnosti použít správní uvážení všude tam, kde to zákon ukládá. S tím souvisí nezbytnost a povinnost správního orgánu náležitě rozhodnutí odůvodnit, což nemá sloužit jen jako „instruktáž“ pro účastníky, ale je to i vodítko pro případný přezkum vyšší správní, popřípadě soudní instancí, jimž musí být zřejmé, jakými úvahami se správní orgán ubíral. Orgán Policie ČR si vůbec neuvedomil, že zákon o pozemních komunikacích mu sice dává diskreční oprávnění a povinnost úvahu použít, současně však zcela při rozhodování pominul, že za účelem vydání závazného stanoviska a při aplikaci správní úvahy je povinen opatřit si všechny potřebné podklady a důkazní prostředky, náležitě je zhodnotit a na tomto základě rozhodnout, přičemž celý uvedený postup musí být jasný. Žalobce je současně toho názoru, že orgán Policie ČR zcela pominul meze správního uvážení, které zákon o pozemních komunikacích pro jeho rozhodování stanovil. V § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích je výslovně stanoveno, že „Povolení lze vydat pouze za předpokladu, že nebude ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu.“. Zákonodárce tak stanovil meze správního uvážení orgánu Policie ČR zcela zřetelně, a to tak, že při rozhodování o umístění překážky na veřejně přístupné komunikaci je jeho povinností posuzovat konkrétní skutkové okolnosti ve vztahu k bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Jakékoliv další „úvahy“ jsou věcí správního orgánu, který na základě závazného stanoviska rozhoduje o umístění překážky na této komunikaci. Z odůvodnění vydaného závazného stanoviska je zcela zřejmé, že orgán Policie ČR se konkrétními skutkovými okolnostmi vůbec nezabýval (jak by také mohl, když nenařídil místní šetření) a rozhodoval pouze od „stolu“, přičemž je současně nutné zdůraznit, že jeho

právní hodnocení, jehož podkladem je jakýsi komentář k zákonu o pozemních komunikacích, vydaný neznámo kým, je nesprávné a nezákonné.

Sub IV. repliky [Nepřezkoumatelnost závazného stanoviska] žalobce uvedl, že smyslem a účelem ust. § 149 správního řádu je naplnit zásadu rychlosti a hospodárnosti postupů (procesní ekonomie) podle § 6 správního řádu a minimalizovat možnost, že správní orgán „marně“ povede řízení, jehož výsledek bude tak či onak předurčen obsahem závazného stanoviska. Pouze v obecné rovině je možné do jisté míry souhlasit se žalovaným, že závazné stanovisko je pro správní orgán závazné. Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. Orgánem Policie ČR formulovaný obsah závazného stanoviska však nemůže vyhovět požadavkům kladeným na jeho obsah, neboť nejenom, že je formulován příliš obecně, ale *de facto* postrádá jakékoliv odůvodnění, zejména pokud jde o důvody tohoto stanoviska, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se dotčený správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu příslušných předpisů. Žalobce považuje za nezbytné zdůraznit, že pouhou citací komentáře k zákonu o pozemních komunikacích a z něho vyplývající právní hodnocení orgánem Policie ČR nelze v žádném případě možné považovat za dostačující. Žalobce je proto toho názoru, že na základě výše uvedených skutečností je závazné stanovisko orgánu Policie ČR pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné a nezákonné. Správní orgán I. stupně tedy si měl vyžádat doplňující stanovisko, které by vyhovovalo náležitostem zákona a správního řízení. Ze stejného důvodu měl postupovat i žalovaný tak, aby závazné stanovisko bylo právně obhajitelné. Stanovisko nadřízeného orgánu Policie ČR totiž taktéž nepřináší nic nového, je pouhou obhajobou téhož a je nutno ho považovat za nepřezkoumatelné a nezákonné ve vztahu k vydanému a žalobou napadenému rozhodnutí žalovaného.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení dala soudu na vědomí, že trvá na stálém a trvalém otevření komunikace p. č. 1387 a též odstranění posuvných vrat. Žalobce má ještě komunikaci p. č. 1420/1 a tu má uzavřenu vrátky z pletiva. Kdykoliv potřebují, tak tudy projíždějí, nejvíce přes léto. Ta posuvná vrata mohou dát místo těch vrátek. A proti krádežím si mohou ohradit dílnu a starou sušku a komunikaci p. č. 1387 ať nechají otevřenou, i když dosud se posuvná vrata stále uzavírají.

VI. Vlastní argumentace soudu

Závazná stanoviska jsou upravena v § 149 správního řádu. Podle § 149 odst. 1 věty první správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu.

Ohledně přezkumu došel rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomuto názoru: „Závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají,

nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s.“ [rozsudek ze dne 23. 8. 2011, čj. 2 As 75/2009-113, publikovaný pod č. 2434/2011 Sb. NSS].

K právní povaze uvádí doktrína, že závazné stanovisko je úkonem správního orgánu podle části čtvrté správního řádu (viz Jemelka, Luboš – Pondělíčková, Klára – Bohadlo, David: Správní řád. Komentář. 3. vyd. Praha 2011, s. 540-541, a Vedral, Josef: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, s. 1138).

K náležitostem závazných stanovisek se Nejvyšší správní soud vyjádřil takto: „*Při vydávání závazného stanoviska podle § 149 správního řádu z roku 2004, jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je třeba na základě § 154 správního řádu přiměřeně použít ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a § 68 správního řádu z roku 2004).*“ [rozsudek ze dne 22. 10. 2009, čj. 9 As 21/2009-150, publikovaný pod č. 2381/2011 Sb. NSS].

Rozhodnutí podmíněné závazným stanoviskem (§ 149 správního řádu) může být poměrně obtížnou záležitostí vyžadující vzájemnou spolupráci. Správní orgán, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, má postavení dotčeného orgánu podle § 136 správního řádu. Správní orgán, který řízení vede, by mu měl zejména předat kopii materiálů tvořících součást spisu, jsou-li pro výkon jeho působnosti podstatné (§ 136 odst. 4 věta první správního řádu). Správní orgán, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, by měl správnímu orgánu, který řízení vede, poskytnout všechny informace důležité pro řízení, nebude-li tím porušena povinnost podle zvláštního zákona (§ 136 odst. 3 správního řádu). Správní orgán, který řízení vede, a správní orgán příslušný k vydání závazného stanoviska jsou vázány principem vzájemné spolupráce (součinnosti) v zájmu dobré správy zakotveným v § 8 odst. 2 správního řádu.

Je tu tedy na místě rekapitulace dosavadních úkonů příslušných orgánů Policie České republiky.

Ve stanovisku Policie ČR, Dopravního inspektorátu v Karlových Varech, ze dne 1. 2. 2012, čj. KRPK-8304/ČJ-2012-190306, se uvádí: Dopravní inspektorát nesouhlasí s umístěním této překážky na účelovou komunikaci. Tato komunikace byla dříve veřejně přístupnou účelovou komunikací a jako takovou ji nelze s odkazem na zákon č. 13/1997 Sb. v platném znění veřejnosti uzavřít. V komentáři k ust. § 7 odst. 1, 2 uvedeného zákona je uvedeno: „Pokud je účelová komunikace zřízena, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku (účelová komunikace), tito nejsou oprávněni komunikaci ze své vůle uzavřít.“ „Taktéž nelze připustit, že vlastník oplotí společně se svým areálem i dosud veřejně přístupnou účelovou komunikaci, aniž by k tomu měl povolení silničního správního úřadu, a následně bude argumentovat, že se jedná o neveřejně přístupnou komunikaci v uzavřeném areálu.“

V potvrzujícím vyjádření Policie ČR, Odboru služby dopravní policie v Karlových Varech, ze dne 21. 6. 2012, čj. KRPK-56501/ČJ-2012-1900DP, je uvedeno: OSDP K. Vary,

jako nadřízený správní orgán příslušného správního orgánu Policie ČR, příslušného k vydání závazného stanoviska k ust. 7 odst. 1 zákona č. 13/1997, potvrzuje nesouhlasné závazné stanovisko Policie ČR, Dopravního inspektorátu v Karlových Varech, ze dne 1. 2. 2012, čj. KRPK-8304/ČJ-2012-190306, k umístění překážky (vjezdové brány) na pozemní komunikaci na p.p.č. 1387 v k. ú. Chyšě, okr. K. Vary, vydané na základě žádosti příslušného silničního správního úřadu (MěÚ v Chyších). OSDP K. Vary si vyžádal kompletní spisovou dokumentaci Policie ČR, Dopravního inspektorátu v Karlových Varech, k čj. KRPK-8304/ČJ-2012-190306. Dále prostudoval spisový materiál předložený Krajským úřadem Karlovarského kraje pod zn. 1358/DS/12-2. Provedl i místní šetření v Chyších. Prověřením uvedených dokumentací bylo zjištěno, že Policii ČR, Dopravnímu inspektorátu v Karlových Varech, byla prostřednictvím MěÚ v Chyších předložena taková dokumentace k umístění překážky na účelové pozemní komunikaci, která v předložené podobě neumožňovala vydat souhlasné závazné stanovisko k umístění překážky na účelové pozemní komunikaci na p.p.č. 1387 v k.ú. Chyšě. Místním šetřením bylo zjištěno, že mezi místem omezení vjezdu (bránou) a nemovitostí p. J. je větší vzdálenost a na místo vjezdu není od nemovitosti p. J. vidět. V uvedené dokumentaci nebyl dořešen přístup a obsluha nemovitosti p. J. (např. umístění zvonku, domácího telefonu či vrátného) stejně jako i přístup dalších služeb potřebných k bydlení (zdravotní služba, hasiči, pošta, návštěvy apod.). Navíc vlastník komunikace se svou žádostí k MěÚ v Chyších snažil legalizovat současný protiprávní stav, kdy přístup na veřejně přístupnou účelovou komunikaci již omezil.

K tomu soud konstatuje, že je nutno rozlišovat, zda se jedná o řízení podle § 7 odst. 1 nebo podle § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Podle § 7 odst. 1 věty druhé tohoto zákona příslušný silniční správní úřad může na návrh vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Ve smyslu § 29 odst. 2 uvedeného zákona pevnou překážku lze umístit na pozemní komunikaci pouze na základě povolení silničního správního úřadu vydaného po projednání s vlastníkem dotčené pozemní komunikace a – nejde-li o dálnici a rychlostní silnici – se souhlasem příslušného orgánu Policie České republiky [*věta první*], povolení lze vydat pouze za předpokladu, že nebude ohrožena bezpečnost a plynulost silničního provozu a že žadatel o vydání povolení zajistí na svůj náklad všechna potřebná opatření [*věta druhá*].

V prvním případě jde o řízení o návrhu vlastníka účelové komunikace o úpravu nebo omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci, ve druhém případě o řízení o žádosti o umístění pevné překážky [= jiného předmětu než dopravní značky nebo zařízení] na pozemní komunikaci. V obou případech rozhoduje silniční správní úřad: úpravu nebo omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci silniční správní úřad s příslušným orgánem Policie ČR projednává, umístění pevné překážky na pozemní komunikaci může silniční správní úřad – za stanovených podmínek – vydat pouze tehdy, není-li tu nesouhlasné stanovisko příslušného orgánu Policie ČR. Podstatně se zde ovšem liší základní předpoklady vyhovujícího rozhodnutí silničního správního úřadu: U úpravy nebo omezení veřejného přístupu na účelovou komunikaci je třeba splnit podmínku, *pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů vlastníka*, kdežto u povolení umístění pevné překážky na pozemní komunikaci je nutno naplnit *předpoklad, že nebude ohrožena bezpečnost a plynulost*

silničního provozu a že žadatel o vydání povolení zajistí na svůj náklad všechna potřebná opatření.

Specifičnosti toho, čím je nutno se zabývat, si zde musí být vědomy nejen silniční správní úřady, ale i příslušné orgány Policie ČR.

I příslušný orgán Policie ČR si musí ujasnit, podle kterého zákonného ustanovení se věc posuzuje. Jedná-li se o žádost o umístění pevné překážky na pozemní komunikaci podle § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, musí si příslušný orgán Policie ČR uvědomit (a posléze vyjevit), co je pro jeho stanovisko podstatné. V zákonném ustanovení je užito neurčitého právního pojmu. Neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, bývá podmíněn i časem a místem aplikace normy. Při interpretaci neurčitých právních pojmů se správní orgán zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Objasní si význam neurčitého právního pojmu a jeho rozsah a hodnotí skutečnosti konkrétního případu z toho hlediska, zda je lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu. V daném případě musí tedy zjistit (a odůvodnit) zejména to, zda umístění předmětné pevné překážky ohrožuje nebo neohrožuje bezpečnost a plynulost silničního provozu, resp. zda je prokázáno, že žadatel zajistí všechna potřebná opatření, aby nedošlo k ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemní komunikaci, na které má pevná překážka být umístěna.

Z § 154 správního řádu vyplývá, že při vydávání úkonů podle části čtvrté správního řádu se postupuje podle ustanovení části čtvrté a části první správního řádu a obdobně podle tam vypočtených ustanovení části druhé a části třetí tohoto zákona a přiměřeně se použijí i další ustanovení uvedeného zákona, pokud jsou přitom potřebná. Při vydávání závazných stanovisek podle § 149 správního řádu, jejichž obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je třeba přiměřeně použít nejen, jak bylo výše judikováno, ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a § 68 správního řádu), ale i, jak nutno samostatně dovodit, ustanovení o podkladech pro vydání rozhodnutí (§ 50 až 52 správního řádu).

Klíčové ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu zní: *V odůvodnění [rozhodnutí] se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* Výrazem „přiměřeně“ se rozumí s ohledem na povahu věci. Jestliže ovšem jde o stanovisko, jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu (a na němž tudíž věc často stojí a s nímž někdy padá), pak nám povaha věci říká, že i na odůvodnění takového stanoviska lze klást poměrně vysoké nároky. V daném případě se však odůvodnění závazného stanoviska Policie ČR, Dopravního inspektorátu v Karlových Varech, ze dne 1. 2. 2012, čj. KRPK-8304/ČJ-2012-190306, těmito požadavkům ani nepřiblížilo a ani odůvodnění potvrzujícího vyjádření Policie ČR, Odboru služby dopravní policie v Karlových Varech, ze dne 21. 6. 2012, čj. KRPK-56501/ČJ-2012-1900DP, vadu odůvodnění, jímž své závazné stanovisko zatížil správní orgán příslušný k jeho vydání, náležitě neodstranilo.

Bylo jistě správné, že správní orgán nadřízený správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska při vyřizování věci podle § 149 odst. 4 správního řádu, jak sám uvádí, šetřil na místě; po seznámení se se spisovým materiálem však sotva lze dospět k závěru, že věc je jednoduchá, a proto se soudu jeví málo pochopitelným, že nadřízený správní orgán o místním šetření nevyrozuměl účastníky řízení (§ 51 odst. 2 ve spojení s § 154 správního řádu).

Spolu s tím je nutno vzít v úvahu, že závazné stanovisko s jeho potvrzením správním orgánem nadřízeným správnímu orgánu příslušnému k jeho vydání tvoří jeden celek. Aby to mohl skutečně být celek, nemůže to trpět vnitřní rozporností. V daném případě k ní však došlo. I když domýšlet názory příslušných orgánů Policie ČR není zrovna jednoduché, Policie ČR, Dopravní inspektorát v Karlových Varech, zřejmě míní, že na účelovou komunikaci nelze překážku umístit vůbec, zatímco Policie ČR, Odbor služby dopravní policie v Karlových Varech, patrně míní, že za určitých podmínek by s umístěním překážky na účelové komunikaci bylo možno souhlasit (arg.: „byla předložena taková dokumentace k umístění překážky na účelové pozemní komunikaci, která v předložené podobě neumožňovala vydat souhlasné závazné stanovisko“). Proti tomu je každá obrana obtížná. Žadatel se brání proti tomu, co řekl správní orgán příslušný k vydání závazného stanoviska, a správní orgán nadřízený správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska uhne někam jinam, aniž má žadatel sebemenší šanci se k tomu před správním orgánem vyjádřit. Jen velmi těžko si lze představit, že by takovýto postup příslušných orgánů Policie ČR neměl reflex do žadatelova práva na spravedlivý proces.

Vzhledem k uvedenému shledal soud předmětné závazné stanovisko ve spojení s potvrzujícím vyjádřením správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k jeho vydání nezákonným.

Podle § 149 odst. 3 správního řádu jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

Soud má za to, že správní orgán, který řízení vede, může postupovat podle § 149 odst. 3 správního řádu jen tehdy, jestliže předmětné závazné stanovisko bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Z toho plyne, že správní orgán, který řízení vede, musí závazné stanovisko posoudit. Posouzení přitom nepodléhá odborná stránka stanoviska ve smyslu její správnosti (to by popíralo samotný smysl závazných stanovisek). Správní orgán, který řízení vede, je však oprávněn (a povinen) zabývat se úplností, určitostí a srozumitelností závazného stanoviska, jakož i tím, zda se správní orgán příslušný k vydání závazného stanoviska nedopustil zjevného skutkového nebo právního pochybení. Není-li závazné stanovisko v tomto ohledu v souladu s právními předpisy, nelze žádost bez dalšího zamítnout. Nebyla-li by zde jiná cesta, musel by správní orgán, který řízení vede, zřejmě postupovat podle § 149 odst. 5 správního řádu.

Na podporu svého právního názoru se zdejší soud dovolává také stanoviska nedávno vysloveného Městským soudem v Praze: „*Nevypořádá-li se nadřízený orgán, jemuž bylo podle § 149 odst. 4 správního řádu z roku 2004 předloženo odvolání směřující proti obsahu závazného stanoviska, s námitkami odvolatele, nemůže odvolací správní orgán nahradit jeho chybějící úvahu svou úvahou vlastní: k tomu totiž není odborně způsobilý. Odvolací správní orgán by však měl ověřit, zda nadřízený orgán řádně reagoval na odvolací námitky, a není-li tomu tak, měl by od něj žádat nápravu. Jinak se vystavuje riziku, že pro nepřezkoumatelnost bude zrušeno jeho vlastní rozhodnutí, ačkoli on sám při zdůvodňování svých hmotněprávních úvah nepochybil.*“ (viz rozsudek ze dne 4. 12. 2013, čj. 5 A 241/2011-69, k dispozici na www.nssoud.cz).

Lze tedy uzavřít, že v daném případě primárně pochybil správní orgán příslušný k vydání závazného stanoviska, sekundárně ovšem pochybil i správní orgán, který řízení o žádosti žalobce o umístění pevné překážky na pozemní komunikaci vedl, a to tím, že žádost zamítl za použití závazného stanoviska, které nebylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žádoucí náprava pak nebyla zjednána ani v odvolacím řízení. Bezpochyby se zde jedná o procesní vady, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Zejména účastníci řízení se vyjádřili také k dalším aspektům tohoto případu. Jelikož však závazné stanovisko příslušného orgánu Policie ČR je zde naprosto bazální, pokládá soud za předčasné, aby se za tohoto stavu přezkoumávané věci vyjadřoval k něčemu jinému, než je zákonnost závazného stanoviska a postupu správních orgánů ve vztahu k němu.

VII. Celkový závěr a náklady řízení

Podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.

Podle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

Z citovaného ustanovení plyne, že soud je oprávněn přezkoumat zákonnost podkladového úkonu správního orgánu, explicitně z něj však nevyplývá, zda je soud oprávněn jej také zrušit. Zákonodárce v tomto ani jiném ustanovení jednoznačně nevyjevil, jak má soud postupovat v případě, že onen jiný úkon správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí (a jímž není soud vázán a jež nemůže žalobce napadnout samostatnou žalobou), shledá nezákonným. K této otázce se tak Nejvyšší správní soud vyslovil takto: „*Ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudům ve správním soudnictví přezkoumávat zákonnost subsumovaných správních aktů; toto ustanovení však nezakládá pravomoc správních soudů takové akty zrušovat. Měla-li zjištěná nezákonnost subsumovaného aktu vliv na zákonnost žalobou napadeného aktu finálního, zruší soud tento finální akt a s nezákonností subsumovaného aktu se vypořádá v odůvodnění svého rozsudku.*“ (viz rozsudek ze dne 29. 6. 2007, čj. 4 As 37/2005-83, publikovaný pod č. 1324/2007 Sb. NSS).

I když – přísně vzato – závazné stanovisko příslušného orgánu Policie České republiky podle § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích není subsumovaným správním aktem, nýbrž úkonem správního orgánu podle části čtvrté správního řádu, na základě argumentu *a maiori ad minus* (od většího k menšímu) lze dovodit, že správní soud nemá pravomoc zrušovat ani takové úkony a i s jejich nezákonností se soud vypořádá toliko v odůvodnění svého rozsudku.

Vzhledem k uvedenému soud pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí a z téhož důvodu podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Právní mocí tohoto rozsudku se věc ocitne ve stádiu před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Závazné stanovisko Policie ČR, Dopravního inspektorátu v Karlových Varech, ze dne 1. 2. 2012, čj. KRPK-8304/ČJ-2012-190306 (nadto potvrzené vyjádřením Policie ČR, Odboru služby dopravní policie v Karlových Varech, ze dne 21. 6. 2012, čj. KRPK-56501/ČJ-2012-1900DP), které soud shledal nezákonným, však jím nemohlo být zrušeno a tedy nadále existuje a má právní účinky.

S touto skutečností se bude Městský úřad Chyše muset vyrovnat. Nebude-li zde jiná cesta, bude správní orgán, který řízení vede, zřejmě muset postupovat podle § 149 odst. 5 správního řádu.

K odstranění eventuálních rozporů mezi správním orgánem, který řízení vede, a správním orgánem, který vydává závazné stanovisko, by podle názoru doktríny sloužil buď méně formální postup, zejména zásada vzájemné spolupráce správních orgánů v zájmu dobré správy (§ 8 odst. 2 správního řádu), jehož výsledkem může být určitá moderace obsahu závazného stanoviska, nebo postup formalizovanější, konkrétně ust. § 136 odst. 6 správního řádu upravující řešení rozporů mezi správním orgánem, který řízení vede, a dotčenými správními orgány (viz Jemelka, Luboš – Pondělíčková, Klára – Bohadlo, David: Správní řád. Komentář. 3. vyd. Praha 2011, s. 541, a Vedral, Josef: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, s. 1150-1151).

Za potřebné považuje soud dodat ještě to, že od správního orgánu, který vydává závazné stanovisko, požaduje, aby je vydal v souladu s právními předpisy, avšak nepředepisuje mu, aby vydal závazné stanovisko toho kterého obsahu.

Soud mohl rozhodnout o věci samé bez jednání; souhlas k tomu je tu dán ze strany žalobce podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. a ze strany žalovaného podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl.

Zástupce žalobce požadoval náhradu nákladů řízení ve výši 15.342,- Kč, představovanou třemi úkony právní služby po 3.100,- Kč a třemi režijními paušály po 300,- Kč, 21 % DPH z částky 10.200,- Kč a 3.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek.

Soud žalobci náhradu nákladů řízení přiznal pouze ve výši představované zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3.000,- Kč a odměnou advokáta za dva úkony právní služby v plné výši učiněné před 1. 1. 2013 (po 2.100,- Kč) a za jeden úkon právní služby v plné výši učiněný po 31. 12. 2012 (tj. 3.100,- Kč) a náhradou hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, zčásti § 9 odst. 3 písm. f) a zčásti § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), zčásti ve znění účinném do 31. 12. 2012 (za použití čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb.) a zčásti ve znění účinném od 1. 1. 2013. Za úkony právní služby v plné výši se považují převzetí a příprava zastoupení, žaloba (datovaná dne 13. 9. 2012) a replika (datovaná dne 3. 4. 2013). Odměna advokáta a náhrada hotových výdajů byly navýšeny o částku 1.722,- Kč, která odpovídá příslušné aktuální sazbě daně z přidané hodnoty, neboť advokát je jejím plátcem.

Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil [*věta první*], z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení [*věta druhá*]. Jelikož soud osobě zúčastněné na řízení umožnil realizovat její zákonná práva, ale žádnou povinnost jí neuložil, a ani tu nebyly uplatněny či shledány důvody zvláštního zřetele hodné, bylo v souladu s citovaným ustanovením rozhodnuto, že osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 27. února 2014

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková